

הארת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת פיקודי תשפ"ב

גיליון: 101

א לעבטיגער שפֿת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

מִשְׁנַכְנֵם אָדָר מְרַבִּים בְּשִׂמְחָה

פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

"אלה פקודי המשכן" (ל"ח כא)

"אלה" בגימטריא "ל"ט" (עם האותיות) רמז ל – ל"ט מלאכות שהיו במשכן.

"משכן העדות" (ל"ב ה')

בדברי רש"י: **"עדות לישראל"**, ואפ"ל בהקדם ע"פ המובא ב**"תיקוני זוהר"**, **"תיקונא דגופא כתיקונא דמשכנא"**. ובדברי מוהר"ג (הלכות רביית א): **"כי המשכן וכליו היו כלולים מכל המזריגות שבכל ישראל, שכלולים בקומת אדם כידוע... והמשכן היה בבחינת קומת אדם, כמ"ש בזה"ק: ציורא דמשכנא כציורא דאדם"**.

וזהו **"עדות"** – במשכן האדם – שאיברי האדם מעדים עדות על האדם לעתיד לבא. כמובא (ילקוט שמעוני בשלח יז): **"שמא יאמר האדם מי מעיד בי, אבני ביתו של אדם מעידין בו, שנאמר (חבקוק ב, יא) 'כי אבן מקיר תזעק'". רב שילא אומר, שני מלאכים המלווין לאדם מעידים בו, שנאמר "כי מלאכיו יצוה לך" וגו'. רבי חייא אמר נשמתו של אדם מעידה בו, שנאמר (מכילתא דר' חנינא פ"ד): **"המשכבת חיקך שמר פתחי פיך"**. וחכמים אומרים אבריו של אדם מעידין בו", שנאמר (ישעיה יג, י) **"אתם עדי נאם ה'"**. וזהו במשכן האדם – עדותו שלו עצמו.**

"אלה פקודי המשכן... אשר פקד על פי משה" (ל"ח כא)

הכתוב מדייק – שכל זהב והכסף והנחושת שנאספו ע"י בני ישראל בפקודי המשכן היה ע"י משה – **"אשר פקד על פי משה"** – שהצדיק יכול להגביה ולהרים כספם של ישראל. וכמובא ב**"בליקוטי מוהר"ן"** (תורה נו ועוד ע"כ). ויעוין שהוא שבט ישראל שהבכרה הייתה שרויה בכאן אף בדבר המדוד והשקול והספור, מחמת שיצא המניין על יד משה.

"אלה פקודי המשכן" (ל"ח כא)

"פקודי" לשון **"גאולה"**, דבניית המשכן והשראת השכינה בו הייתה גאולה כללית ופרטית, דהא עיקר הגלות הוא כשאין נמצאים עם השי"ת, והמשכן זה השראת השכינה. ויעוין שהוא ב**"בליקוטי מוהר"ן"** (תורה נו ועוד ע"כ). ויהיה זהו המלכות של ישראל, ויחד עמו אהליאב משבט "דן" – השבט האחרון שהיה מאסף לכל המחנות.

"ובצלאל בן אוּרִי בן חוּר למטה יהודה עשה את כל אשר צוה ה' את משה... ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן" (ל"ח כג) בניית המשכן שרומז על בניין המשכן הכללי והפרטי של כל אחד מישראל, הוא מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, מעבודת בצלאל שהוא משבט יהודה – המלכות שבט ישראל, ויחד עמו אהליאב משבט "דן" – השבט האחרון שהיה מאסף לכל המחנות.

ושכאן נלמד חינוך שדייקא שבט דן הם אשר עזרו לבצלאל, שגם אלו בשוף – נחשלים, יש להם חלק בבניין המשכן.

"זהב התנופה" (לה כז)

"תנופה" מלשון התרוממות, ובתרגומו **"ארמותא"** – שזהו עבודת המשכן הכללי והפרטי, להגביה ולרוממם את הגשמיות והחומיות – להגביה את הזהב.

"בקע לגלגלת" (לח כ"ו)

"בקע" אותיות – **"בקע"**, קביעות עתים לתורה – **"לגלגלתא"** – למוחין – לראש. דקאי על עסק התורה שמוסיף חכמה ודעת. ואפשר להוסיף **"בקע לגלגלת"** גימטריא תרי"ג ועוד הוי"ה – לימוד תורה לשמה. ועוד אות ל' הרומז ללימוד.

ויהי מאת ככר הכסף לצקת את אדני הקדש" (לח כז) בדברי **"בעל הטורים"**, שכנגדם תיקנו מאה ברכות בכל יום.

על אותו האיש ומאבדו מן העולם, הדא הוא דכתיב (תהלים עח): **"ויקץ כישן ה' ויך צריו אחרו"** – גם בכאן מהות של **"ונהפוך הוא"**, היפך ממחשבת המן הרשע. אכן זה היה נס הארת חג הפורים, שנתהפך הכל טובה, מצרה גדולה לישועה והרווחה, מההעלמה וההסתרה להתגלות רוממה, מתוך הזעקה הגדולה והמרה, לליהודים הייתה אורה ושמחה. וזוהי בעצם: **"מגילת אסתר"** – המגלה את כל ההסתרות.

תשועתם היית לנצח

ולכך: כל המועדים יהיו בטלים, וימי הפורים לא יהיו בטלים. כי הפורים כל ענינו הוא השמחה בכל מצב, גם בהסתרה וחשכה גדולה, שימים אלו מגלים זאת ההארה. הם מעוררים את השמחה הפנימית של מציאת הקב"ה גם בתוך ההסתרה, את סוד השמחה האמתית של: **"כי בשמחה תצאו, שבכוחה של שמחה עמוקה יוצאים מהגלות הכללי והפרטי. וכמו שאנו שרים בפזמון: 'שושנת יעקב': 'תשועתם היית לנצח ותקוותם בכל דור ודור', שהתשועה והתקווה היא לדור דור, ולנצח."**

"והחודש" אשר נהפך מיגון לשמחה

וכעת אתי שפיר – שמחת חודש אדר מתחילתו של חודש, שכל מהותו נראית כהסתרה, עקביים, רגלין, יוזנב בך כל הנחשלים, וכל זה נהפכו לראש ולהתחלה – של ימי חג הפורים: שיכל ההתחלות ממנו, כמובא (ליקו"מ ע"ד).

ממהותו של חודש שמת בו משה, נתגלה אורו של משה רבינו שבו נולד – התחדשות התורה בשמחה של **"קיימו וקיבלו"**. וזאת אנו רואים בדברי הכתובים במגילת אסתר: **"והחודש" אשר נהפך להם מיגון לשמחה**, הדגש בתיבת **"חודש"** – שכל מהותו של החודש כולו – נהפך לששון ולשמחה, לחודש אשר ליהודים הייתה אורה ושמחה.

נלצל את ההזדמנות

וכשנמצאים אנו בחודש "אדר" – חודש ש"מרבבים בשמחה", יש לנו את ההזדמנות לתוספת שמחה, נלצל הז'מז' גרמא' ולהוסיף בו שמחה כהנה וכהנה. היה זה בעיר **"נעמירוב"** עיירתו של מוהר"ג, התקיימה חתונה של קרוב רחוק למשפחתו של רבי נתן, ניצל מוהר"ג שמחה זו, והשתתף בשמחת החתונה. כשמבטא: שכל סיבת הליכתו לחתונה זו, היא ניצול ההזדמנות הבא לידו – להרבות בשמחה ובריקודים בהשראת שמחת החתונה. ואנו, גם נענה אחריו אמן, בניצול שמחת חודש זה, והזדמנות של שמחה הבאה לידנו כל נחמצנה.

נתחיל להכין עצמנו לשמחת פורים

ונסיים בקטע מכתב בהכנה לקבלת השמחה של פורים מימים אלו, מהחסיד המופלא רבי נתן מטבריה (תלמיד מוהר"ג) בספרו **"נתיב צדיק"**: **"...מעתה נתחיל להכין עצמנו על שמחת פורים בכל יום ויום, בכדי שבפורים יתהפך החושך לאור ואז נזכה ליראה עילאה דעילאה ע"י השמחה... וכפי שמבואר בליקוטי הלכות (פריה ורביה הלכה ג' על התורה בליקו"מ שמחה וששון ישיגו) ושם מבואר שעיקר כל התקונים שלנו הוא רק ע"י שמחה... ובפרט שבפורים אמר רבינו ז"ל שהוא תיקון גדול. וכל מצוה צריך הכנה בעובדא ובמילולא. אדר ופורים, כאן כעת, נשמח ונעלוז, נגיל ונרנן, ונמשיך שמחה זו לכל השנה כולה"**

"משכנכם אדר מרבבים בשמחה", אומרים חכמינו (תענית כו:). ולכאורה יש להבין ענין שמחת "חודש אדר" על פני כל החודש כולו מה – שאינו כן בשאר חגי השנה – שזה כבר מתחילת החודש?

בכדי שנבינהו, נתבונן במהותו של חודש אדר, חודש 'האחרון' של ימות השנה, החודש שמבטא את העקביים, רגלין. ששם מתגבר ביותר בחינת עמלק: **"כי כל התגברות עמלק היה לגרש ולרחק ח"ו מהקבוץ הקדוש את הנפשות החלושות שבשארל בבחינת (דברים כה): 'ויזנב בך כל הנחשלים אחרוך ואתה עייף ויגע, וכמו שאמרו רז"ל (תנחומא תצא י'): שכל מלחמתו היה על אותו שהיה הענן פולטין" (ליקו"ה ציצית ז')**

המן הרשע שמוח שמחה גדולה – שפור הגורל נפל לחודש אדר – חודש שנפטר בו משה רבינו, בחשבו שחודש זה, הוא מזל רע לישראל.

וכך הוא בדברי מוהר"ג (בכור בהמה טהורה ז): **"אדר" – זה הוא סוף החזשים שנקראת: 'סוף דבר' – שרמן 'הפיל פור הוא הגורל מיום ליום ומחודש לחודש שנים עשר, שרצה להפילם לגמרי ח"ו."**

הסתרה שבתוך הסתרה

וזאת גם היה מצבם של עם ישראל בזמן גזירת המן, שהיו במצב ירוד מאוד בסוף הגלות של השבעים שנה. וכמובא בדברי חז"ל (מגילה יא): **"עתיב: ישנו עם אחד" – שישנו מן המצוות. ואחז"ל שהמן הרשע אמר: אלוקיהם ישן. וכמובא בכתבי הארז"ל שגם למעלה היה בחינת: דורמיטא ושינה. ובדברי חז"ל: 'אסתר מן התורה מהו? שנאמר: 'ואנכי הסתר אסתיר פני ביום מנין, מצב של הסתרה, וכמובאר בארכה בדברי רבנו (ליקו"מ נ"ו) מענין: ההסתרה שבתוך ההסתרה, שהיה אז, בבחינת: אסתר."**

הפליא השי"ת עמו מהיפך אל היפך ממש

ודייקא מהסתה גדול זה, בקע אור נס פורים, נס של: **"ונהפוך הוא"** שכנגד ההסתרה וההעלמה המשיכו אורם הגדול של ימי הוד אלו – הארה של מרדכי הצדיק, הארת יסוד אבא הנמשכת מגביה מרומים. ומימים אלו המשיכו הארה ותקווה לשעתו, ועוד יותר לכל הדורות והימנים, לימים של עיקבתא, של סוף וקץ שהתגלה כאמור דווקא מתוך ההסתרה: **"וזה בחינת תקוף הנס של פורים שהיה ע"י מרדכי ואסתר. כי מרדכי ואסתר הם בחינת הקדושה הגבוהה העלמית ומסתרת כ"כ ברוב קדושתה, עד שיכולים גם מקומות אלו לקבל חיות משם, והם מקבלים חיות מבחינת ההסתרה וההעלמה שיש שם... וזה בחינת עצום מעלת הארת פורים – שלא נמצא בכל השנה תקוף הארה נפלאה כמו בפורים, כמובא. כי באמת הפליא השי"ת עמו מהיפך אל היפך ממש, בחינת: 'ונהפוך הוא', כי הוא רצה להתגבר ח"ו בבחינת הקליפה השנייה שאין שם שום טוב, וע"י הצדיק מרדכי נדהפך בהיפך ממש, של זכו שיתגלה אור האהבה שבדעת, בחינת אור הגנוז, ולבטל לגמרי הקליפה היונקת משם מחמת גודל הסתרת קדושה הגבוהה הזאת" (ליקו"ה פורים ז).**

חיך שמתוך שנה אני מתעורר ומאבו מהעולם

וכך דברי המדרש (אסתר י"ב) המן הרשע אמר: **"ישנו עם אחד" – אותו שנאמר בו: 'ה' אחד' יִשְׁן לו מעמו. אמר לו הקב"ה: 'אני אין לפני שנה, הדא הוא דכתיב: 'הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל, ואתה אמרת יש לפני שנה, חיך שמתוך שנה אני מתעורר**

הַמִּשְׁךְ הַפְּנִינִי הַפְּרָשָׁה

ואפ"ל "מאת ככר" בגימטריא "מאה ברכות" (עם האותיות). והקשר של האדנים למאה ברכות, אפשר לומר דהא עליהם - עמד המשכן - שכינתו יתברך ב"ה, ועל ידי המאה ברכות אנו קיימים ועומדים, וכדברי בעל "הקנה" (ד"ה ענין ריאת המקום): "כי על ידי הברכות הללו אנו קיימים וחיים בגלות", ענין עמידה וקיום, כתפקידם של האדנים.

"וצפה ראשיהם וחשק אותם" (לח כח) אפ"ל, "וחשק" לשון - חשק ורצון, ובתרגומו: "וכבש יתהוה" - שבכוח הרצון אפשר לכבוש ולזכות לכלל הדברים הטובים, כמובא מגודל מעלתו וכוח הרצונות הטובים.

"בגדי שרד לשרת בקודש" (לט א) אפ"ל בהקדם ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (קכז) שהבגדים בעצמם תובעים את האדם אם נוהר בשמירתן לכבדן כראוי ולהחזיקן בנקיות. וזהו "שרד" אותיות "דרש" - שהבגדים תובעים ודורשים לכבדם כראוי, וזאת בכדי: "לשרת בקודש" - לעשות בהם עבודתו ית'. ואפשר להוסיף, בדברי רבינו (שם) שהבגדים הם בסוד "חשמ"ל", דהר"ת של "ב'גדי ש'רד ל'שרת ב'קדש ו'יעשו א'ת ב'גדי ה'קדש א'ישר ל'אהרן", גימטריא "חשמ"ל" (עם הכולל).

"את המנורה הטהורה" (לט לו) יש לדייק שכתוב "הטהורה" רק במנורה ולא בשאר הכלים, ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (תורה כא) שעל האדם 'לקדש' את שבעת הנרות שבמנורתו, שהן פיו, שני חוטמי האף, שני עיניו, שני אזניו. וזהו בכאן - במנורה ענין טהרה וקדושה.

"את מסך הפתח למשכן" (מ כח) "מסך" גימטריא 'מאה ועשרים' רמז על שני חיי האדם, שהם כמו מחיצה ל'משכן' לשכינה', להעלים את אורה, וביליקוטי מוהר"ן (קל"ג): "כמו מטבע קטנה אם תחזיק אותה נגד עיניך, ימנע מלראותה את גדול, אף על פי שהיא גדול אלפים פעמים כמו המטבע הקטנה. אך חמת המטבע עומדת נגד עיניו, על כן הוצאת בפני ראיית העינים, עד שאינו רואה הדבר הגדול ממנו כמה פעמים. כן כשמגיע ובא אל העולם הזה, נשאר שקוע שם בהבלי עולם, ונדמה לו שאין טוב מזה. והעולם הזה הקטן והמעט, מונע אותו מלראות אור גדול ומופלא של התורה, שהוא גדול כמה אלפים פעמים כנגדו".

אך לעומת זאת "מסך" זה הוא גם - "הפתח למשכן", שדייקא עם העולם הזה - אפשר להיכנס למשכן, שהוא הפרודור. וכענין מה שמובא ב'ליקוטי מוהר"ן (קט"ו) עה"פ "ומשה ניגש אל הערפל" - שדייקא בתוך הערפל נמצא אלוקותו יתברך.

"וישם את הכיור בין אהל מועד ובין המזבח" (מ ל) אפשר לומר בדרך צחות, ע"פ שיחתו של רבינו (שיחות הר"ן רפז): מה יש להאדם לעשות בזה העולם, אין צריך כי אם: "להתפלל וללמוד ולהתפלל..." "ד'אוןען און לערנען און ד'אוןען". וזהו: "כיור" המים חיים הרומזים על ה"תורה" - "אין מים אלא תורה". והוא מונח בין "אהל מועד" - דשם "העבודה" רמז על "תפילה", ובין "המזבח" דתפילה במקום "קרבנות". שהתורה מוקפת בתפילה: להתפלל וללמוד ולהתפלל.

"ויכס הענן את אהל מועד וכבוד ה' מלא את המשכן" (מ לד) דייקא כשהענן כיסה את אהל מועד, או אז "וכבוד ה' מלא את המשכן", ע"ד הכתוב (משלי כ"ה): "כבוד אלוקים הסתר דבר". וכן נוכל ללמוד לשיחוק שדווקא בהסתרה - שם נמצא השי"ת, וכמובא.

"לענין כל בית ישראל בכל מסעיהם" (מ לח) בדברי רש"י: "מקום חנייתם אף הוא קרוי מסע", כי גם מה שבני ישראל חונים ואוגרים כוח - זה עבור "מסעם", שיהיה להם כוח להתעלות. כן אפ"ל, שיהודי אינו נח - תמיד הוא בבחינת נוסע.

"בכל מסעיהם" (מ לח) ונסמך לכך מה שצווקים: "חזק חזק ונתחזק", כי לעת הנסיעה צריכים חיזוק מיוחד, וכידוע שיחתו של מוהר"ת שהוא יכול לתת דין וחשבון גם על יום הנסיעה.

גם אם אתה רחוק שומעים אותך! ~ ~ ~ ~ ~ "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת."

זוית ראיה <<

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה כמשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"ויברך אותם משה" (ל"ט מ"ט)

יברכנו אלוקים!

היה זה פעמים רבות, וביותר בערוב ימיו של החסיד הנודע רבי שמואל שפירא זצ"ל, עת שביקשו ברכה הימנו, היה מברכס בענותותו בברכת: "יברכנו אלוקים" ממזמור: "למנצח בנינות" שבתהלים.

כשהללו היו מתפעלים מהברכה המקוצרת, וביקש שירחיב את ברכתו, היה מוסיף מהמשך המזמור: "יאר פניו אתנו סלה"

אך לא פעם המברכים לא הסתפקו בכך, וביקשו ברכה מפורטת יותר, ברכה גדולה וארוכה. התבטא רבי שמואל באמרו: האם "יברכנו אלוקים" שה' מברך אותנו, ו"יאר פניו אתנו סלה", שהקב"ה יאיר לנו פנים אינה ברכה מספקת! ?

"באחד לחודש" (מ יז)

התפילין שהמגיד מטרוביץ לבשם רק ב'ראש חודש'

רבינו הקדוש נענה פעם ואמר, כי מכיר ויודע הוא הוא שמצוי סופר אחד גדול ונעלה הכותב תפילין ומזוזות בקדושה יתירה. רצוי מאוד כי אנשיו יזכו לפרשיות הקדושות של התפילין כתובות בידי אותו סופר.

מי הוא סופר זה - לא חפץ רבינו לגלות, ונימק את דבריו, כי כאשר דברי השבח מפי רבינו יגיע לאזניו יפול חלילה לגאוה, והדבר יזיק לו מאוד.

המגיד מטרוביץ - מגדולי תלמידי רבינו, בשמעו את הדבר, נכנס אל רבינו לשאול יותר פרטים על אותו סופר חשוב. רבינו גילה למגיד, כי אותו סופר מתגורר בעיירה קרובה לעיר ברבניץ, עיר מלאה סופרים, ממנה היו שולחים ומפיצים הסחורה הקדושה לרחבי העולם. בעיירה זו מתגורר כאמור הסופר החשוב, וטובה גדולה תהיה בעבורו ברכשו פרשיות אצלו. לא חשב המגיד רבות, ונסע לאותה עיירה, לחפש את הסופר החשוב.

הגיע המגיד לעיירה, ונתקבל בכבוד ובחיבה על ידי תושביה. המגיד החל מיד להתעניין אצל התושבים על אודות הסופר החשוב הגר בתוכם. אך מה השתומם בשמעו מפי התושבים כי סופר זה איש פשוט הוא מאוד, ובעיירה זו מצויים סופרים העולים עליו לאין שיעור.

לא קיבל המגיד את דעת התושבים על אודות הסופר, דברי רבינו - קדושים היו אצלו, וידע היטב כי מה שחזה רבינו בעיניו הקדושות לא יודעים הם, ולכן ביקש שיורו לו את הדרך לבית הסופר הנזכר.

בהיכנס המגיד לבית הסופר, התגלתה לפניו הדלות במערומיה, בית ישן וחרב, רהיטי הבית המעטים שבורים ונתוצים, והעוני זועק מכל פינה ופינה. הסופר עצמו בעל הבית, עמד בפנים מופנות אל הקיר ולא השיח כלל בנכנסים.

המגיד ניגש אליו, ברכו לשלום ובקשו לכתוב בעבורו פרשיות. הסופר מָאָן, וכדי להיפטר מן ההצעה ביקש עבור המלאכה סכום גדול מאוד - רָנִישׁ שלם. המגיד לא נרתע מן הסכום הנדרש. על אתר שלף את הסכום ומסרו לסופר.

ראה הסופר כך, וביקש מהמגיד לבא ליטול הפרשיות כעבור שלושה ימים. בזמן הנקוב, בא המגיד לבית הסופר ומצאו כבראשונה - עומד ופניו מופנות לקיר. הסופר לא הביט כלל במגיד ומסר לו את פרשיותיו.

כאשר שב המגיד אל רבינו עם הפרשיות בידיו, שמח רבינו כמוצא שלל רב. הוא החזיק את הפרשיות בחביבות רבה ולא פסק מלשבחן. שמחה רבה שמח על אשר זכה לתלמידו החשוב לרכוש לו את הפרשיות החשובות האלה.

רבינו ציווה על המגיד להתעטר בתפילין אלו רק ב'ראש חודש' מפני חשיבותן הרבה.

"בבאם אל אהל מועד ובקרבתם אל המזבח ירחצו" (מ לב)

המקווה במירון - בחצר הציון

איש חסיד היה רבי אברהם יעקב גולדרייך, כתבריו חסידי ברסלב שָאָו להם מקום עבודתם בציון הרשבי, במירון, גם הוא שהה שם הרבה, פרוש מהבלי העולם, בעבודת קונו ויוצרו. פרשה בפני עצמה היא התמסרותו של ר' אברהם יעקב לשכלול והידור המקוה בחצר הרשבי במירון. השקיע בכך שעות רבות, הוצאות כספיות ונסיעות אין ספור.

בספר "מירון" מתוארת בהרחבה מסכת ההרפתקאות שעברו עליו בשיפוץ המקווה, כשהזמין דוד נחושת מיוחד אצל אומן ירושלמי, לחמם על ידו את מי המקווה הקרים, כשהוא טורח להרתיח אותו באש ובחלים, ואשר באחד המקרים שרפו חלק מפאותיו וזקנו. אף אוצר מיוחד הקים, על מנת להכשיר את המקווה במי גשמים, ולצורך כך הביא מבני ברק את ר' זעליג שפירא הישיש, שהיה מומחה גדול למקוואות.

שנים ארוכות עמל ר' אברהם יעקב סביב המקווה, עד אשר בזכותו זכו העולים מירונה למקווה מהודר, נקי ומחומם.

מן העצור שהוא ישיגי המזדים | לא שוכחים להודות

יְלָדִים יְקָרִים! בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֲנִי זֹכֵר לְהַתְּפִיל כָּל יוֹם שְׁלֹשׁ תְּפִלוֹת לְפָנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים. אִם נִשְׁמָע לֵב בְּתַפְּלוֹת שְׂאֵנוּ מִתְּפִלָּיִם, נִרְאֶה שְׁשֹׁל שְׁשֹׁל בְּרִכּוֹת הָרֵאשִׁיטוֹת וְהַאֲחֵרוֹנוֹת הַס שֶׁבַח וְהוֹדָאָה, אֲנִי מִשְׁבַּחִים אֶת הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ וּמוֹדִים לוֹ עַל חֲסִדֵי הַמְּרַבִּים. אֲיִבְנוּ מִתְּחִלָּה מִד לְבַקֵּשׁ עַל מֶה שְׁחָסֵר לָנוּ - אֲלֵא אֲנִי מִקְדִּימִים אֶת הוֹדָאָה לְפָנֵי כֵן. נִתְאָר לְעַצְמָנוּ, שֵׁשׁ לָנוּ חֵבֵר שְׁנוֹתָנוּ לָנוּ דְבָרִים טוֹבִים, וְאֲנִי רַק נִבְקֵשׁ וְנִבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ - מִבְּלִי לְהַגִּיד לוֹ "תוֹדָה", מִבְּלִי הַלְוֹדוֹת לוֹ, הָאֵם הוּא יִסְפִּים לְהַמְשִׁיךְ לָתֵת לָנוּ? יוֹצֵא לוֹ חֲשֵׁק לָתֵת לָנוּ. וּבְדוּאֵי כְּשֶׁאֲנִי מִבְּקָשִׁים מֵאֵת הַשֵּׁם, שְׂאִסוּר לָנוּ לְשַׁכַּח הַלְוֹדוֹת לוֹ עַל כָּל הַטּוֹב. וְכִּי אֲמֹר רָבְנוּ נַחְמוּן מִבְּרִסְלָב: בְּעֵת שְׂמֵתְחִיל הָאָדָם לְהַתְּבוּד לְפָנָיו יְתִבְרַךְ, וְלִבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ עַל צָרְכָיו, יִתֵּן לְפָנֵי זֶה תוֹדָה לּוֹ כֵּן חֲסִדָיו שְׁעֵשֶׂה עִמּוֹ, וְאַחֵר כֵּן יִתְחַל לְבַקֵּשׁ עַל צָרְכָיו, כִּי כְּשֶׁמִּתְחַל לְהַתְּבוּד וּמִבְּקֵשׁ רַק עַל צָרְכָיו וְחֲסִרוֹנוֹתָיו, אֹמֵר הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ "וְכִי אֵין לָךְ כְּלוֹם עַל מֶה הַלְוֹדוֹת לּוֹ..." נִרְבֵּה בְּתוֹדָה לְה' עַל כָּל הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים, וּבְכֵן יִשְׁפַע לָנוּ בְּעֲזֵרַת הַשֵּׁם הַרְבֵּה טוֹבוֹת וְחֲסִדִּים.